

РЕШЕНИЕ

№ 2017

гр. София, 13.04.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 27 състав,
в публично заседание на 25.02.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Цветанка Паунова

при участието на секретаря Цветанка Митакева, като разгледа дело номер **13667** по описа за **2019** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във вр. с чл. 195б от Закона за водите (ЗВ) във вр. с чл. 166 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).

Образувано е по жалба на [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез пълномощник юрк. П., против Акт за установяване на публично държавно вземане (АУПДВ) № 374/04.11.2019г., издаден от директора на Б. дирекция „И. район“ (БД ИБР), с който на основание чл. 195б, ал. 1 и 2 във вр. с чл. 194, ал. 1, т. 1, б. „а“ и чл. 194б, ал. 1 от Закона за водите (ЗВ) е установено по основание и размер задължение на [фирма], представляващо длъжима такса за водовземане по Разрешително № 701/14.12.2001г., издадено от министъра на околната среда и водите, за периода 01.01.2015г. – 31.12.2015г., в размер: главница: 1 260,00 лв., ведно с дължимата лихва за периода на забава общо в размер на 459,62 лв.

В жалбата са наведени доводи, че АУПДВ не съответства на предвидената от закона форма, издаден е при съществени нарушения на административнопроизводствените правила и при неправилно приложение на материалния закон. Сочи се, че представител на дружеството не е присъствал по време на проверките от контролните органи на БДИР и не е бил запознат с направените констатации, дори не ги е подписал, с което е било нарушено правото му на защита. Иска се отмяна на АУПДВ. В съдебно заседание жалбоподателят се представлява от юрк. П., който поддържа жалбата на заявените основания.

Ответникът – директор на Б. дирекция „И. район“ /БДИР/, чрез процесуален

представител юрк. Х., в съдебно заседание и с представени писмени бележки, взема становище за неоснователност на жалбата и моли да бъде отхвърлена.

Административен съд София-град, като прецени събраните по делото доказателства и доводите на страните, приема следното:

[фирма] е титуляр на разрешително за водоползване № 0701/14.12.2001г., издадено от министъра на околната среда и водите. Разрешителното е за воден обект: Язовир „Книжовник“ с общ обем 2,516 млн. куб.м., изграден на река К. дере, в землището на [населено място], [община], с цел на водоползването: напояване, лимит на ползваната вода – до 1,26 куб.м./годишно, със срок 14.12.2005г. В разрешително е предвидено задължение за монтиране на измервателни устройства, а именно в срока на действие на разрешителното, в началото на напоителен канал Р-1, подаващ вода за напояване, да се монтира съоръжение за измерване на ползания воден обем за напояване, като следва да се уведоми РИОСВ Х. за датата на монтиране на измервателното устройство. В разрешителното е посочено, че за правото на водоползване се заплащат такси в размер, определен в съответствие с чл. 2, ал. 1 и ал. 2 от Тарифа за таксите за правото на водоползване и/или разрешено ползване на воден обект“ (ПМС № 154/2000г.), а до монтирането на работещо и отговарящо на нормативните изисквания измерващо устройство, таксата се изчислява на базата на разрешения годишен воден обем.

По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства, че е подновен срокът на действие на разрешителното.

С декларация по чл. 194б от Закона за водите от 19.01.2016г. дружеството е декларирало, че за периода 01.01.2015г.-31.12.2015г. иззетото количество вода /годишен воден обем/ е 83 100 куб.м. по разходомерно устройство № /не са вписани данни/, за което е дължима сума 83,10 лв., изчислена съгласно Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177/24.06.2011г.

На 04.04.2016г. експерти от Д. „Контрол“ при Б. дирекция „И. регион“ са извършили проверка на подадената от [фирма] декларация по чл. 194б от ЗВ, обективирана в констативен протокол № Х-82/2016г. Посочено е, че язовир „Книжовник“ е изграден в землището на [населено място], общ. Х. и се стопанисва от [фирма] – кл. Х.. Повърхностните води от язовира се ползват за напояване на 3000 дка земеделски земи в землището на [населено място] – сезонно /през м. април до м. октомври/. Разрешеният годишен воден обем е 1 260 000 куб.м./год. За водовземане от повърхностните води на яз. „Книжовник“ е имало издадено разрешително № 0701/14.12.2001г. с титуляр [фирма], кл. Х.. Към момента на проверката за водовземане от яз. „Книжовник“ от [фирма], кл. Х. няма актуално разрешително за водовземане от повърхностен воден обект. Към момента на проверката видимо не е установено измервателно устройство на ползваните повърхностни води. Съгласно Закона за водите при липса на измервателно устройство или при ползване на несертифицирано такова водните обеми се определят по максимално разрешения годишен воден лимит повърхностни води за напояване. В БДИР не е постъпвала информация за монтиране на измервателно устройство за ползване на повърхностни води на яз. „Книжовник“ от [фирма]. За 2015г. ползваните водни обеми от яз. „Книжовник“, определени по максимално разрешен воден лимит, са 1 260 млн. куб.м./год. Дължимата сума за напояване през 2015г. се определя: 1 260 000 x 0,001 = 1260 лв. В БДИР е постъпила декларация по чл. 194б от ЗВ от [фирма], кл. Х., с вх.

№ КД-05-1249/28.01.2016г. с определени некоректно водни обеми от яз. „Книжовник“ в размер на 83100 куб.м. за 2015г. и дължима сума 83,10 лв.

С писмо изх. № КД-05-3112/25.04.2016г., във връзка с извършени проверки на декларации по чл. 194б от ЗВ, ответникът е уведомил [фирма] за дължимите суми за 2014г. и 2015г. по отделните разрешителни. Конкретно за процесното разрешително е посочено, че декларираното иззето количество вода /годишен воден обем/ от 83 100 куб.м. за 2015г. не съответства на разрешените водни обеми, а именно 1 260 000 куб.м., които следва да бъдат база за изчисляване на дължимата такса поради липса на монтирано измервателно устройство в началото на напоителния канал. Дължимата сума за периода 01.01.2015г.-31.12.2015г. възлиза на 1 260 лв. По делото няма данни, че писмото е съобщено на неговия адресат.

С писмо изх. № ПО-02-97/06.03.2019г., връчено на [фирма] на 08.03.2019г., дружеството е поканено доброволно, в 7-дневен срок да заплати парично задължение /такса/ за водовземане по разрешително № 0701/14.12.2001г. за периода 01.01.2015г.-31.12.2015г., в размер на 1 260,00 лв. ведно с дължимата лихва за периода на забава. По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства, че в 7-дневния срок, посочен в поканата за доброволно изпълнение, жалбоподателят е заплатил дължимата такса за водовземане от яз. „Книжовник“ за 2015г.

С писмо изх. № ПО-02-97(2)26.09.2019г., връчено на 30.09.2019г., жалбоподателят е уведомен за започване на административно производство по издаване на АУПДВ.

Производството е приключило с постановяване на оспорвания АУПДВ № 374/04.11.2019г.

При така установената фактическа обстановка, съдът обосновава следните правни изводи:

Жалбата е допустима, тъй като е подадена от надлежна страна, срещу подлежащ на съдебно оспорване акт и в законоустановения срок.

Разгледана по същество е неоснователна.

АУПДВ № 374/04.11.2019г. е издаден от компетентен орган в кръга на правомощията му съгласно чл. 194б, ал. 4 и чл. 195б, ал. 1 от ЗВ.

Спазени са изискванията за форма и съдържание на акта - посочен е издателят на акта; адресатът; сумата, която се дължи; периодът, за който е дължима, както и правното основание, на което е изчислена. В съответствие с чл. 195б, ал. 2 от ЗВ са посочени и писмените доказателства, въз основа на които е съставен актът: разрешително за водовземане от повърхностен воден обект, констативен протокол от извършена проверка /т. 4/, покана до лицето за доброволно изпълнение /т. 3/и т.н. Изложени са фактическите и правните основания за издаването му. Детайлно са посочени фактите и обстоятелствата, обосновали извод, че дружеството не е заплатило дължимите такси за водоползване за 2015г. Мотиви се съдържат както в самия акт, така и в приложените писмени доказателства към административната преписка. Актът е мотивиран в достатъчна степен, за да може да се установи волята на органа. При издаването на акта са спазени специалните административнопроизводствени правила по ЗВ, като е съставен констативен протокол и на жалбоподателя е предоставена възможност за доброволно заплащане на задълженията.

Неоснователни са бланкетните възражения за допуснати съществени нарушения на процесуалните правила и липсата на мотиви. В АУПДВ са посочени достатъчно детайлни и разбираеми мотиви за неговото издаване. Жалбоподателят не твърди и не ангажира доказателства, че е извършил дължимите плащания на таксата за

водовземане за процесния период. Нарушението на процесуалните правила е съществено само тогава, когато е повлияло или е могло да повлияе върху крайното решение по същество на административния орган. Такива съществени нарушения на административнопроизводствените правила не се констатират в случая.

Оспореният АУПДВ е издаден в съответствие с приложимите материалноправни норми.

Съгласно чл. 194, ал. 1 от ЗВ за правото на използване на водите се заплащат различни такси, сред които и такса за водовземане от повърхностни води, какъвто е настоящият случай. Тази такса се определя на базата на отнетия обем вода и съответните норми за водопотребление, определени в наредбата по чл. 117а (чл. 194, ал. 2 ЗВ). Според ал. 6 на чл. 194 от ЗВ размерът на таксите по ал. 1, т. 1-3, начинът и редът за тяхното изчисляване и заплащане се определя с тарифа на Министерския съвет. За отчетен период 01.01.2015г.-31.12.2015г. е била действаща Тарифа за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване, приета с ПМС № 177/2011г. (отм. ДВ, бр. 2/06.01.2017г.).

Според изричната норма на чл. 194а, ал. 1 от ЗВ отнетият при водовземането обем вода или обемът на отпадъчните води се измерва посредством отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства. Идентични са и разпоредбите на чл. 6, ал. 1 от Тарифата за таксите за водовземане от 2011г. Съгласно чл. 6, ал. 4 от същата тарифа до монтиране на отговарящи на нормативните изисквания измервателни устройства или при техническа невъзможност за монтиране, поддръжка и контрол на измервателни устройства при водовземане от повърхностни води таксата за водовземане се определя на базата на максимално разрешеното годишно водно количество в разрешителното.

С разпоредбата на чл. 194б от ЗВ (приложимата редакция ДВ, бр. 61/2010г.) е въведено задължение за титулярите на разрешителни, ежегодно към 31 януари на следващата година, да представят информация за изчисляване на дължимата такса по образец, утвърден от министъра на околната среда и водите и обявен на интернет страниците на басейновите дирекции и на МОСВ. Образецът по ал. 1 съдържа данните съгласно тарифата по чл. 194, ал. 6, въз основа на които се изчислява таксата. По така подадената декларация директорът на басейнова дирекция извършва проверка за съответствие на информацията с резултатите от собствения мониторинг, показанията на измервателните устройства и/или с резултатите от извършения през годината контрол. Когато в декларацията се установят несъответствия с информацията по ал. 3, които засягат основата и размера на определената такса, директорът на басейновата дирекция издава акт за установяване на публично държавно вземане, с който се коригира декларацията (чл. 194б, ал. 4 от ЗВ, редакцията ДВ, бр.98/2018г.).

В случая при извършена проверка по реда на чл. 194б, ал. 3 от ЗВ на данните в декларацията за отчетния период е установено несъответствие между декларираното от жалбоподателя иззето количество вода /годишен воден обем/ - 83 100 куб.м. и разрешените водни обеми, а именно 1 260 000 куб.м., които следва да се ползват като база за изчисляване на дължимата такса поради липса на монтирано измервателно устройство в началото на напоителния канал.

Жалбоподателят не е представил доказателства за наличие на монтирано и отговарящо на нормативните изисквания измервателно устройство, чрез което да се установи действително отнетия воден обем за 2015г., съответно да се промени базата за изчисляване на дължимата такса за водовземане. В самата декларация по чл. 194б

от ЗВ също не са вписани данните на разходомерно устройство. Жалбоподателят не е представил и доказателства, че е заплатил дължимата такса за водовземане за 2015г. по разрешително № 071/14.12.2001г.

При тези факти законосъобразно и в съответствие с изричната норма на чл. 195б, ал. 1 във вр. с чл. 194б, ал. 4 от ЗВ директорът на басейнова дирекция е издал АУПДВ с коригирани данни относно размера на ползвания годишен воден обем и на тази основа е определил размера на дължимата такса за водоползване за 2015г., за която не се твърди и не са ангажирани доказателства да е заплатена в сроковете по чл. 194б, ал. 2 от ЗВ, респ. чл. 15, ал. 1 от Тарифата от 2011г. /отм./

Както се посочи, в хода на настоящото производство жалбоподателят не е представил доказателства, с които да опровергае установените разлики между декларираното и констатациите, обективирани в описания констативен протокол досежно липсата на измервателно устройство, поради което и незапознаването му с протокола по никакъв начин не е нарушило правото му на защита, съответно не е съществено процесуално нарушение, противно на доводите в жалбата.

Нормата на чл. 194б, ал. 4 от ЗВ е претърпяла законодателна промяна (Изм. – ДВ, бр. 98 от 2018 г., в сила от 27.11.2018 г.) и към момента на издаване на оспорения акт за директора на басейновата дирекция не е съществувало задължение да уведомява писмено титуляря на разрешителното за размера на дължимата такса, срока за заплащането ѝ и сметката, по която таксата следва да бъде заплатена. Въпреки това дружеството е уведомено с цитираните по-горе писма, поради което е неоснователно твърдението му за нарушение на процедурата.

Неоснователни са доводите на жалбоподателя, базирани на изслушаната съдебно-счетоводна експертиза, че е налице несъответствие между декларираните данни и размера на таксата, определен с АУПДВ. Такова несъответствие действително е налице, но то се дължи на обективни фактори, а именно липсата на монтирано измервателно устройство, което е рефлектирало върху начина на изчисляване на дължимата такса за процесния период и по-конкретно – в тези случаи годишната такса за водоползване се дължи не за реално ползвани водни количества, посочени по декларация на титуляря на разрешителното, а следва да се определи на база максимално разрешеното годишно водно количество в разрешителното за водоползване.

Таксата за водовземане от повърхностни води е правилно определена според формулата по чл. 8, ал. 1 от Тарифата за таксите за водовземане, за ползване на воден обект и за замърсяване (отм., но действала за отчетния период). Формулите са приложени правилно, като показателите са заместени правилно с коректните стойности. Правилно е съобразена и разпоредбата на чл. 6, ал. 4 от същата тарифа, съгласно която до монтирането на работещи и отговарящи на нормативните изисквания измерващи устройства таксата се изчислява на базата на разрешения годишен воден обем. По делото не се твърди и не са ангажирани доказателства за наличие на монтирано измервателно устройство, надлежно сертифицирано, поради което, като е определил размера на годишната такса за водовземане от повърхностни води на база разрешеното водно количество, директорът на БДИБ правилно е приложил материалния закон. Впрочем такава е и базата за изчисляване на таксата за водовземане от повърхностни води, определена в чл. 39, ал. 3 от Наредбата за ползването на повърхностните води (отм.), действала към процесния период, към която препраща разпоредбата на чл. 194, ал. 2 от ЗВ.

Поради това сумата, която е посочена в АУПДВ за процесния отчетен период, е действително дължима. Вземането е дължимо, тъй като не е заплатено от жалбоподателя при дадена му възможност за доброволно изпълнение.

По аргумент от чл. 84 от ЗЗД забавата настъпва след изтичане на определения срок без да е необходимо да бъде връчвана покана за доброволно изпълнение. В случая срокът за заплащане на годишната такса за водовземане е не по-късно от 31 март на следващата година, поради което правилно е определен периодът на забавата за процесния отчетен период – 01.04.2016-04.11.2019г. Правилно е определена и дължимата лихва за периода на забава, проверена с електронния калкулатор на официалната страница на Националната агенция за приходите -http://nraapp03.nra.bg/web_interest/check_upWS.jsp.

По изложените съображения оспореният АУПДВ е законосъобразен, поради което жалбата следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора основателна е претенцията на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 лв., определен съгласно чл. 78, ал. 8 от ГПК във вр. с чл. 37, ал. 1 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, 27-ми състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма], ЕИК[ЕИК], против Акт за установяване на публично държавно вземане № 374/04.11.2019г., издаден от директора на Б. дирекция „И. регион“.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Б. дирекция „И. регион“ разноски за юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева.

Решението може да се обжалва с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщението, че е изготвено.

СЪДИЯ: